

a világ elébb
ment-e kérdezed
ment csak mindig
félrecsúszott a
mente
balracsusszant
jobbracsusszant
s hiába
ünnepel az ember
hiába
ha félreáll a mente
s neve
áthúzván
a bibliában

áll egy ember
áll magában
itt áll
a tükör előtt
századvég
ezredvég
ír sír

Czigány György

Rögtönzés Vörösmarty két szavára

Mint öreg verőérben száguldó vér,
dallam lesz bennünk diadallá: hóhér
percet fülelve szemétből fakadt
szavakba rejt szívdobbanásokat –
erőnk szerint makacs, vénülni rest
hevét nem féltve győzhet még e test
is; érintésére sírhantok, zárok
nyílnak föl, eltemetett villámlásnak
dühéből szelíd táj tűzzel tele

terem: vágyaink égbevétele
világot, pokolra szálló Jézusként
– csak ami csonka – vereségünk gyújt fényt.
Egy anyás, lassú csukló-mozdulat
és ének, mely mint körmenet halad,
– verssor az utcazajban – ez az egy:
(bár nem remény) hogy fölülkerekedj
eléig jövő. „Halál, hol a fullánkod?” –
hűség suttogja míg te sírod ásod.
Szennyvíz csurog, vagy angyalok csevegnek? –
hajából csüng ki a mosolya ennek,
muskátlit villant rád egy ablak végül.
S ki halálát fogadta gyermekéül,
e hazává lett mosollyal talán
be is nézhet a mennyek ajtaján.

Németh György

Könyvek

Papír és papirusz, pergamen és agyag,
ékírás, a betűk és hieroglifek,
táblák, Tóra-tekercs, Corvina kincsei.
Olvasták egyedül és kolostorok
csendjében zakatolt, mint a litánia.
Könyv, bár más alakú, más a betű meg a
nyelv, és más a tudás, versben a lüktetés.
Nem csak rongy, de iszap, fának a rostjai,
pálmák hánca, selyem, birka lenyúzva: ez
mind könyv, sőt a hideg kábeleken fut a
képernyőre a szó. Könyv, te Kiméra vagy,
és vén Próteusz is. Prospero nélküled
pálcástól se lehet bölcs? Calibán liheg
lépte nyomán: égnek a könyvhegyek.
Minden vagy? De talán semmi se vagy, csak az
írók árnya, homok, melybe a parton a